

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 124.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939677648.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Da de Deputerede fra Præstegaarden havde udført deres Hverv, at invitere Aagesens til næste Dags Aften, begave de sig paa Hjemveien, fulgt af Minona og Viggo, som fornyede gamle Barndoms minder med Virginie, mens Otto talte med Minona - langt mindre overspændt end han talte om hende. Ved Kirkegaarden, hvor de skulde skilles ad, saae de en ung sørgeklædt Dame der hurtigt forsvandt bag Træerne. »Saa du Tyra?« udbrød Minona. »Den stakkels søde Pige - hun bliver ved at see saa daarlig ud!« svarede Virginie. »Hvem er den stakkels Tyra? - hun har en smuk Figur!« spurgte Otto. »Frøken Falk, som kom hertil i Vinter - har du ikke hørt os tale om hende?« »Nei, men det skal interessere mig meget at faae at vide *hvorfor* hun er en Stakkel.« »Hun mistede sit eneste Barn, den sødeste lille Pige, i Mai!« udbrød Virginie naivt, i en bedrøvet Tone. Otto brast i Latter: »Det var rigtignok en fatal Historie! Men allerhelligste Virginie - hvorledes har Du gjort Bekjendtskab med en Frøken der har havt Leilighed til at miste sit Barn?!« Virginie blev blussende rød, men svarede i en sikker, skjønndt bevæget Tone, idet hun saae paa ham med et fortrydeligt Blik: »Du faaer hende maaskee at see *hjemme* imorgenaften! saa maa du selv bedømme om det 125 er retfærdigt at tale i den Tone om Tyra. Til mig maa du idetmindste aldrig gjøre det - det bedrøver og fornærmer mig!« Otto udbrød angerfuldt, maaskee mere truffet af Minonas Blik, end af Virginies Ord: »Er du vred, min Helgen? Saa see Gud i Naade til mig arme Synder! Søde Virginie, tilgiv mig og vend atter dit milde Ansigt til den Angrende! - Jeg reiser mig ikke før du har tilgivet og tilsagt mig din Forbøn i Himlen. *Om pro nobis, sancta Virginia!*« Med disse Ord kastede han sig paa Knæ paa den støvede Landevei. Virginie svarede smilende: »Jeg maa skynde mig at give dig Aflad - ellers behøver jeg selv Aflad fordi Fader maa vente paa Theen! Jeg skal nok bede - *Minona* om Forladelse paa dine Vegne!« de sidste Ord hviskede hun sagte. Otto truede ad hende med Fingeren, tog i en Hast Afsked med Viggo og Minona, og gik med sin Søster til Præstegaarden.